

Kárpáti Dódi

Álom/Dream

Egy férfialak jelenik meg. Fáradtan, sietős lépésekkel halad a járdán. Éjszaka van. A széles utcát családi házak szegélyezik. A bizonytalan lámpafények valószerűtlen világosságot árasztanak.

Lépések zaja hallatszik csak. És a szél, ami huzatként jár egy elképzelt kisváros díszletei közt.

A férfi szemei előtt a távolban egy parkoló autó jelenik meg. Hirtelen előtűnik egy köpcös figura, és odalép a közeledőhöz. Valahogy követetetlenül gyors mozdulattal a markából rengeteg gombostűfej-nagyságú csillogó tárgyat szór a járókelőre. A váratlan inzultus nyomán magamra ismerem a hazafelé siető alakban. A zömök férfi közli, hogy amiket a ruhámra szórt, azok mikrochipek, és hogy segítségükkel egy tíztonnás rakéta bármikor megtalál. Ezután pénzt kér. Ötszáz forint felett bármilyen összeget elfogad – mondja. Bemutatja zsebből előhúzott távirányítóját, és gúnyosan megkérdezi, tudom-e, mire való. Bosszúsan és kimerülten egy szó nélkül továbbmegyek. És igyekszem elfelejteni az egészet. Akarva-akaratlanul értelmezni próbálom a történeteket, de csak kavarnak bennem a képek és hangok összefüggéstelenül. Lassan egyértelművé válik számomra, hogy az események mögött gonoszság rejlik, és az útonálló az életemre tör. Próbálom eltávolítani magamról a veszélyes fémtárgyakat. Egyenként szedem őket le a ruhámról – több van belőlük, mint gondoltam, és eltérő nagyságúak is. Érzem, hogy képtelenség tőlük megszabadulni. Tehetetlen dühvel kalapácsot ragadok, és az egyik fémgolyót szétütöm az asztalon. Szabályosan válik ketté, belsejében bonyolult szerkezet látszik.

A környezet megváltozik körülöttem: tágas irodahelyiségben találok magam, és már nem vagyok egyedül. A barátom lép oda hozzám, és nem lepődik meg, mikor elmesélem neki a történeteket. Ő is sorolni kezd hasonló eseteket, fenyegetéseket, melyekről nemrég hallott. Közben emberek rohanó lépteire figyelünk fel. Az épületből mindenki menekül. Kintről, egy megafonból a városok és a személyek neve hallatszik, melyek még aznap megsemmisülnek. Az ellenem irányított rakétatámadás időpontja is kiderül.

Rohanunk lefelé egy lépcsőn. Ki akarunk jutni a házból. De az idő a rakétabecsapódásig oly kevés, hogy nem teszi lehetővé a menekülést. Kierünk az udvarra, és benuztan állunk a házat figyelve. Egy hatalmas rakéta közeledik. Mikor eléri az épületet, megáll pontosan a homlokzat központi ablaka előtt. Ezután becsapódik, és felrobban, szétzúzva mindent a felismerhetetlenségig. Látom, ahogy az épület töredékei sebesen elsuhannak mellettem. Tehetetlen mozdulatlanságomban úgy érzem, mintha egy végtelen alagútban száguldának előre. És az alagút belső falát színes fények alkotnák.

Utána egy szobát látok romokban.

Pár ember társaságában döbbenetben állok egy épségben maradt asztalnál. Nem szól senki. Mindenki tudja, bármikor megölhetik.